

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΞΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρό ένενηντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο άγροκτημα του Τέξας, ζούν ο πάμπλουτος 'Ισπανός άποικος δόν Λύγουστινός, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, ιδιοκτήτης ανεξάντλητων χρυσωρυχείων στη θρυλική «Κοιλάδα του Χρυσού», ο άφαστος στην άνδρεία και στην καλωσύνη κυνηγός Βουαροξέ, ο όποιος, παρ' όλα τα έξηντα του χρόνια, διατηρεί τη νεανική του άνηρότητα; και ή άραισιότητα και τομηνρότητα Ροζάριο ή κόρη του δόν Φάβιου. 'Ο Φάβιος, μαζί με τό γενναίο σύτροφό του Πέπε, λείπει από μέρες στην «Κοιλάδα του Χρυσού», όπου έχει πάει για να έμποτεψη στην άποστολή ενός φορτίου χρυσοαφίου. Μά ο καιρός περνάει και ή άποστολή, ή όποια έπρεπε να έχη επιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται πούθενά. 'Η Ροζάριο, ο δόν Λύγουστινός κι' ο Βουαροξέ άνησυχούν τομερά για την τύχη του Φάβιου και των συτροφών του. 'Εξάς, στάνει στην άγροκία ο Πέπε, ο όποιος τούς διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριο κι' οι σύτροφοί του βρίσκονται αποκλεισμένοι από στήν «Ερυθροδέμω» στην «Κοιλάδα του Χρυσού». 'Αμέσως ο Βουαροξέ άργανώνει μια μεγάλη άποστολή, για να πάη να τούς έنيχούση. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει, παρ' την θέλησι του παππού της, κι' ή γενναία Ροζάριο, μαζί με τον νεο 'Ινδό Βαχιάτχ, ο όποιος της είνε άφοσιωμένος, γιατί του έσωσε κάποτε τη ζωή. Μεταξύ των άρχηγών των 'Ινδών πού έπετέθησαν κατά της «Κοιλάδας του Χρυσού», είνε κι' ο τομερός λήσταρχος Ού' Σακάμε, ο όποιος, μαθαίνοντας από κάποιο προδότη την άποστολή έنيχούσεων στην «Κοιλάδα», έπιτίθεται στο δρόμο εναντίον του καραβανιού, για να τό έμποδίση να φτάση στον προορισμό του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και να τό παράδοξο θέμα πού μόνο ένα νυχτοπούλι, πετώντας πάνω απ' την άβυσσο, θά μπορούσε να δή την ώρα εκείνη.

Οι 'Ινδοί πού τά μάτια τους έλαμπαν σάν αγριόγατων, κατέβησαν τα τοιχώματα του γκαρμού, γαντζώνοντας στις χαρσινάδες τους και στις προεξοχές των βωάγων πού ύψηχαν έδώ κ' εκεί.

Πώς, χωρίς να σπάσουν έκάτο φορές τα κεφάλια τους αυτά οι άνθρωποι κατόρθωσαν να κατέβουν στη χαράδρα και να σαρφαλώ-σων πάνω από την άλλη μεριά της;

Για να εξηγηθή αυτό, πρέπει να ίπεντινιάσουμε στους άναγνώστες μας ότι ή φύσις είχε προικίσει την 'Ινδική φυλή με σώματα έξαιρετικά εύέλικτα και νευρώδη.

Έκαναν την επικίνδυνη κατάβασι τους με τόσες προφυλάξεις, ώστε ούτε μια πέτρα, γλιστρώντας κάτω απ' τα πόδια τους, δέν τούς πρό-δωσε...

Έντομεταξύ, πάνω απ' τα κεφάλια τους, ή μάχη έξακολουθούσε άγρια και ματωμένη κι' άκουγόntonταν ή νοσηγή κ' ο πυρεθολισμός των πολεμιστών.

Τέλος, τέσσερες πέντε απ' τούς 'Ινδούς κατόρθωσαν να ατάσουν στο αντίθετο χείλος της χαράδρας, όπου είδαν σέ μερικόν βουνάτων απόστασ τό κάροο με τα πολυμοφάδια της άποστολής. Τότε πού κατορθώνια γα-ρά ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα των 'Ινδών.

Έντομεταξύ, ο άγών των Λει-κων και των έχθρών τους είχε φτά-σει στο μεγαλύτερο παροξυσμό του...

Έτσι κανείς δέν πρόσθεε τούς λι-γοστούς αυτούς 'Ερυθροδέμους πού είχαν εισχωρήσει στην κατασκήνωσι των Λεικών. Έτσι κι' αυτοί άνε-νόγλητοι μάζωκαν όσα περισσότερα ξε-ροχόρτα μπορούσαν γύρω απ' τό κά-ροο με τα πολυμοφάδια.

Κατόπιν, ενώ οι άλλοι άπομακρ-νόνταν, ένας απ' αυτούς προχώ-ρησε κ' έβαλε φωτιά στα χόρτα.

Έτσιτα από μια στιγμή, πανήγυ-λεις φλόγες περιέβαλαν τό κάροο, τό όποιο, άξαφνα, τινάχτηκε στον άέρο-μ' ένα τρομακτικό πάταγο...

... 'Ο Βουαροξέ, ακούγοντας τόν κοφ-

το της έκρήξεως, ένοιωσε ότι είχε φτάσει ή στιγμή της καταστροφής του...

Κάι πράγματι, σύγχυσις και άταξία άρχισε να έπικρατή μεταξύ των Λεικών, οι όποιοι δέν μπορούσαν να εξηγήσουν άκόμα τί είχε συμβ-δῆ. Πολλοί απ' αυτούς είχαν τραυματιστή από τα συντρίμματα της έκρήξεως.

Τότε, έπωφελοίμενοι της άναστατάσεως, πολυάριθμοι 'Ινδοί άγ-μωσαν μέσα στην κατασκήνωσι, σαλεύοντας τα τσεκούρια τους στα χέρια και σκορπίζοντας τόν τρόμο στους τελευταίους Λεικούς πολει-στάς...

Μαθρός καπνός τύλιγε τώρα τα πάντα... Οι περισσότεροι Λεικοί, κρυπτιένοι από πανικό, ξεφεγαν να σωθούν μέσα στο δάσος...

Η άμυνα είχε παλύνει πειά έντελός...

Τότε ο Ού' Σακάμε, βαδίζοντας έπιχεαλής ενός μεγάλου τμήμα-τος των άνδρών του, τούς όποιους έβέβηξε με φωνές και χειρονομίες, προειδοζόντας ός τη μέση της κατασκήνωσεως.

Η μοιραία ώρα είχε φτάσει για τούς άνδρες πού ήγχαναν να σώ-σουν την Κοιλάδα του Χρυσού και τούς ύπερασπιστάς της.

Οι 'Ινδοί, μεθιμένοι από τη νύχ τους, προχωρούσαν με πηδύμα-τα άγρίων θηρίων, περιφρονώντας ν' άπαντήσουν στους άραιούς πυ-ρεθολισμούς πού έσπινχναν εναντίον τους οι τελευταίοι ύπερασπιστά του καραβανιού...

Μέσα σέ λίγες στιγμές, τα τσεκούρια, τα μαχαίρια και οι κερα-τάτες τους είχαν γείσει ή έδαφος από πτώματα Λεικών...

Η καταστροφή ήταν πλήρης...

Οι νικητά σάλευαν στα χέρια τους τις κόμεις των νικημένων, πού έστάσαν αίμα...

Αφού άποτελείωσαν και τούς πηγαιμένους πού κοιτόntonταν στο έδαφος, άνάμεσα απ' τα ξε-κειλασμένα άλογα και μοιλάρια, ο 'Ινδός έβαλαν φωτιά και στα κάρτα.

Κά σέ λίγο, ή αήγ, κόκκινη απ' τις άντανύγεις της φωτιάς, φώτισε τήν πένθητο αυτό πύκα...

Ινδοί καθάλαζονδες κάλπ'αν στην πεδιάδα, κατ'ιδιούκοντας τούς λιγοστούς Λεικούς πού είχαν φέσει πρὸς τη διεύθυνσι αυτή...

Έπιχεαλής των 'Ερυθροδέμω-ων ήταν ο ίδιος ο Ού' Σακάμε, μανιμένος γιατί τού είχαν ξεφύ-γει ο' τσις θανάτους έχθρού του, Βαχιάτχ, ο Βουαροξέ κι' ο Πέ-πε...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΥΡΚΑΙΑ

Οι τρεις αυτοί άνδρες πού τούς άκούσανε τήν άόρταγο μίσος του 'Ινδού άρχηγού, βιαζόντου-σαν την ίδια ώρα σόει και ήγνις μέσα σ' ένα ξεφωτο του μεγάλου δάσους, στή έσοο έχαν καταφύ-γει μετά την ήττα τους.

Τού κάρον ο Βουαροξέ, ο Πέ-πε και ο Βαχιάτχ είχαν προσπα-θήσει ν' άντιδράσουν στον παν-ικό πού κυρίευσε τούς άνδρες της άποστολής μετά την έκρηξι του κάρτου με τα πολυμοφάδια. Έ-τσι, στή τέλος, βλέποντας πώς τό παγωνδι ήταν χαμένο, αποφάσι-σαν να σωθούν ύποχωρώντας. Έ-λαβαν την άπόφασι αυτή όχι για

'Ινδοί της συμμορίας του Ού' Σακάμε

τόν έναντό τους... "Αν ἦσαν μόνον τοὺς θὰ πολέμοισαν ὥς ὅτου νὰ χάσουν καὶ τὴν τελευταία ρανίδα τοῦ αἵματός των. Μὰ εἶχαν μαζί τους τὴ Ροζάρια καὶ θεωροῦσαν ὡς ὑπέρτατο καθήκον τοὺς νὰ τὴ σώσουν ἐκ κάθε θύσης...

"Απὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συλλογῆς, ὁ Βουαρζέ, ὁ ὁποῖος ἤξερε πόσο τολμηρὴ καὶ εὐφυεστὴν ἦταν ἡ νέα κόρη, τὴν εἶχε βάλει νὰ τοῦ διασπῇ ὅτι θὰ ἔμενε ἀκίνητη μέσα στὴ σπηλὴ τῆς καὶ ὅτι δὲν θὰ λάβαται μέρος στὸν ἀγῶνα.

"Ὅταν λοιπὸν ἀποφασίσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ στρατόπεδο, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Βουαρζέ ἦταν νὰ τρεῖξῃ στὴ σπηλὴ τῆς Ροζάρια... Τὴν εἶλες στὴν ἀγκυλιά του καὶ ἄρχισε νὰ φεύγῃ, ἐνῶ ὁ Βαχιτάχ καὶ ὁ Πέπε ἀντιμετώπιζαν ἡρώϊκα ἕναν ὄμιλο Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι, βλέποντάς τους νὰ φεύγουν, εἶχαν δοῦναι ῥοπήναι τους...

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς δύο γενναίους συντρόφους του, ὁ Βουαρζέ καθόρθως τέλος νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ βαθὺ δάσος.

Ὁ Βαχιτάχ μετὰ τὸ τεκεῖσθαι του καὶ ὁ Πέπε μετὰ τὸ μαχαίρι του, εἶχαν ξεπερνᾶσαι ἀπὸ μετωπὴν τοὺς λιγοστοὺς Ἰνδοὺς διώκτας των...

Μονάχα ἕνας εἶχε καθαρῶσαι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά του, ὁ ὁποῖος ἔναγχε κατὰ τὸν Οὐ Σακίμε καὶ τὸν πληροφόρησε σχετίζως.

"Ἐντομεταξὺ, οἱ φυγάδες γὰρ ν' ἀσφαλιστοῦν φρόντισαν νὰ εἰσχωρήσιν βαθύτερα ἀκόμα μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, ποὺ τοὺς προσέφερε ἕνα προσωρινὸ ἀσφύ...

Τέλος, ὅταν χάραξε γιὰ καλὰ, ἔκριναν ὁρθὸ νὰ κάνουν ἕνα σταθμὸ, γιὰ ν' ἀναπαύθῃ λίγο ἡ Ροζάρια, τὴν ὁποία ἡ συγγενή της καὶ ὁ δρόμος εἶχαν ἐκμυθεύσει.

Τὸ μέρος ὅπου στάθηκαν, ἦταν, ὅπως εἶπαμε, ἕνα ξέφωτο περιτολισμένο ἀπὸ μεγάλη δέντρα...

"Αν ὑπάρχον στὴ ζωὴ στιγμὲς τρομερές, κατὰ τίς ὁποῖες καὶ ἡ πᾶν ἀπόφυγε καρδιὲς δειλιάζον. τέτοιες ἦσαν ἡ στιγμή πού περνοῦσαν τώρα οἱ ἄνθρωποι ἡρώες μας...

Ἀλλ' ἔπειτα, πόσες ἀγωνίες βασάνιζαν τὸ μυαλό τους!...

Τὸ καρδιὰν τοὺς εἶχε ἐκμηδενιστῇ!.. Ὁ δὲν Φάβιος, τὸν ἄσπερ σὲ λίγο θὰ πολιορκοῦσαν οἱ οἱ Ἰνδοὶ τῆς ἐρήμου, τοῦ χάκου θὰ περιέμενε τὴ βοήθειά τους.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τέλος βρισκόντουσαν περὶ ἐκτεθειμένοι στοὺς πῶν τρομεροὺς καὶ ἀγάνταστους κινδύνους...

Μία σιωπὴ θανάσιμη βασιλεῖε τώρα μεταξὺ τους...

Ὁ Βουαρζέ κίτταξε μὲ ἀγωνία τὴ Ροζάρια ποὺ ἦταν ἐκτεθειμένη καταγῆς, ἀπελπισμένη περισσότερο μετὰ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ πατέρας τῆς κινδύνει περὶ τρομερὰ καὶ ὅτι τόσο γιὰ τὴ φρικτὴ τους κατάστασι.

Ὁ γέρο κινηγὸς ἔπασσε τὸ χεῖρ τῆς νέας κόρης καὶ τῆς εἶπε μετὰ φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερὴ :

— "Ἄκου, παιδί μου... "Αν εἶνε γραφτὸ μας νὰ πέσουμε στὰ χεῖρα αὐτῶν τῶν δαιμόνων, ἂν μᾶς περιμένῃ ὁ πῶν φρικτὸς θάνατος μέσα στὰ χεῖρα τους, ποῖα εἶνε ἡ τελευταία σύστασις πού ἔχεις νὰ μοὺ κάνεις ;

— "Ὅτι σὰς πῶ : «Σκοτώστε με σεις, πατέρα μου» καὶ θὰ πεθάνω μαζί... Δὲν θέλω νὰ πέσω ζωντανὴ στὴν ἐξουσία αὐτῶν τῶν δαιμόνων! ἀπάντησε μετὰ ἀπόφασις ἡ Ροζάρια.

— "Ὡραία, κόρη μου! φώναξε ὁ Βουαρζέ πῶν τὸ βλέμμα του ἔλαμψε ἀπὸ τὴν τρυφερὴ περηφάνειά του. Τώρα, δὲς μὲ τὸ Θεῷ, ἐμμεῖς δυνατόν, γιὰτὶ ἔχουμε ἀποφασίσει τὴ ζωὴ μας!..

Ὁ Βαχιτάχ, ἄφωρ ἔκουσε μὲ συγκίνησι τὴν ἀπάντησι τῆς Ροζάρια, φώναξε ἑνωρὰ :

— "Αν τὸ "Ἄνθος τῆς Ἐρήμου εἶνε κουρασμένο γιὰ νὰ περπατήσῃ, ὁ Βαχιτάχ θὰ τὸ πάρῃ στοὺς ὤμους του... Μὰ ἂς βιαστοῦμε νὰ φύγομε ἀπὸ δῶ!..

— Ὁ Βαχιτάχ ἔχει δίκην, εἶπε ὁ Πέπε. "Ἄς ἀπομακρυνθοῦμε γρήγορα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, στοὺς ὁποῖους θὰ πληρώσω μὲ μὲρα ἀκριβὰ αὐτὸ πού μᾶς ἔκαναν σήμερα...

— Ἐμμεῖς ἐτοιμὴ νὰ σὰς ἀκολουθήσω! εἶπε τότε καὶ ἡ Ροζάρια, ἡ ὁποία ἀνορθώθηκε ἀποφασιστικά.

Μὰ πρὶν ἡ νέα κόρη ἀποτελειώσει τὰ λόγια τῆς, τὸ δάσος γέμισε ἀπὸ οὐρλιάσματα πού ἀκούγοντοσαν πῶν κοντὰ τους...

Συγχρόνως μερικὰ βέλη, χωρὶς ν' ἀγγίζουσιν εὐτυχῶς κανένα ἀπὸ τοὺς ἡρώες μας, πῆγαν καὶ ἔπεσαν σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ αὐτοὺς.

— Οἱ Ἰνδοὶ ξαναβρῆκαν τὰ ἔχνη μας! φώναξε ὁ Βουαρζέ μετέπειτα.

Καὶ πράγματι, τὴν ἰδίαν στιγμὴ, στὴν ἀρχὴ τοῦ ξέφωτου, σὲ ἀπόστασι βολῆς καρμυλῆς φάνηκαν πέντ-ἑξῇ Ἐρωθρόδεροι.

Οἱ τελευταῖοι, βλέποντάς τους φηγάδες, ἐβγάλαν μὲ θαυμαστικὴ κραυγὴ, ἡ ὁποία σὲ λίγο μετεβλήθη σὲ κραυγὴ μανίας, γιὰτὶ ὁ Βουαρζέ, περβολώντας, σώριασε κάτω νεκρὸ ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς...

— Αὐτὸς τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἔχῃ τὴ χαρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἀγωνίας μας! εἶπε ὁ γέρο κινηγὸς.

— Ὅυτε καὶ οἱ ἄλλοι! ἐπεσθῆσαν εἰρωνικὰ ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴ, ὥρμησε ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸ Βουαρζέ καὶ τὸ Βαχιτάχ.

Μία σύνταξι πάλι σώμα μετὰ σώμα, ἄρχισε τότε, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ Βαχιτάχ σκότωσε μετὰ τὸ μαχαίρι του ἕναν ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, ὁ Βουαρζέ συνέτριψε τὸ κρανίον ἑνὸς ἄλλου μετὰ τὸ κοντάκι τῆς καρμυλῆς τοῦ καὶ ὁ Πέπε ξεπερᾶσαι ἕναν τετὸ μετὰ τὸ ἐγγειοδιδῇ του...

Μὰ ἔξω, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι μας νόμιζαν ὅτι τελείωσαν καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, πανύψηλες φλόγες φάνηκαν στὸ βάθος τοῦ δάσους.

— Ὡ! οἱ δαίμονες! φώναξε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Βουαρζέ. Κίτταξε. Πέπε...

Ὁ Πέπε ἔστρεψε ἀμέσως τὰ βλέμματά του πρὸς τὴ διεύθυνσι πού τοὺς ἔπεδεικνε ὁ συντροφός του...

— "Ναί, ἔμεινε! Οἱ Ἰνδοὶ ἔβαλον φωτιά στὸ δάσος. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ μᾶς πᾶσουν ζωντανούς, θέλουν τὴν νῦν μᾶς ψήσουν. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ σωθοῦμε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ.

Μεταξὺ τῶν κινδύνων τῶν μερῶν ἐκείνων, ὁ πῶν τρομερὸς εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ ξαφνικὴ πυρκαϊὰ ἐνὸς δάσους, ὅταν ἐκφραγῇ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σημεῖον τοῦ δάσους εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν σπαστοῦν καὶ νὰ ξερᾷ χόρτα καὶ τὰ δένδρα καλγόνται σὰν μπαρούτι καὶ ἡ φωτιά ἀπλώνεται παντοῦ μετὰ ταχύτητα ἀφάνταστη.

Ἀντυχία σ' αὐτοὺς πού βρίσκονται στὸ πέρασμά της!

— "Ναί! φώναξε ὁ Βαχιτάχ. Ὁ Οὐ Σακίμε ἔβαλε φωτιά στὸ δάσος γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ ζωντανούς!

Ἐντομεταξὺ τὰ κήματα τῆς φωτιάς προχωροῦσαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους καὶ ἀκούγονταν μερικὰ τὸ τρέξιμο τῶν δένδρων πού καϊγόντουσαν.

Ὁ Βουαρζέ, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχραμμία εἶχε διπλασιασθῇ μετὰ τὸν κίνδυνον, εἶπε :

— "Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τρεξοῦμε γρηγορώτερα ἀπὸ τὴ φωτιά. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη σωτηρία πού μᾶς μένει. Ἐχω ἀμνησῇ καὶ ἄλλοτε παρόμοιους κινδύνους μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

— Ἐχετε δίκην, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πέπε, ἡ σωτηρία μας βρίσκεται στὰ πόδια μας.

Καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξακολούθησε τὴν πορείαν του πρὸς τὰ ἐμπρός, μὰ πορεία δδνηρὰ, κοπιαστικὴ, γεμάτη ἐπιπόδια. Ἡ βλαστήσις ἦταν τόσο πυκνὴ, ὥστε παρουσίαζε σὲ κάθε σχεδὸν βῆμα τῶν φυγάδων καὶ ἀπὸ ἕνα πρόσκαμμα.

Ὁ Βαχιτάχ μετὰ τὸ τεκεῖσθαι του καὶ ὁ Πέπε μετὰ τὸ μαχαίρι του, δούλεψαν ἀκατάπαυστα γιὰ ν' ἀνοίγουν δρόμο.

Ἡ φωτιά ἐντομεταξὺ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο τῆς καὶ ἀπλώνονταν ὁλοένα περισσότερο. Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ περιέμενου δάσους καϊγόνταν κολῶς. Ἡ φλόγες ἠφρονόντουσαν πρὸς τὸν οὐρανὸ ὅμοιες μετὰ κόκκινες γλώσσες. Ἡ ἔσθῃ γινόταν ὁλοένα καὶ πᾶν ἀνυπόφορη, ἡ Ροζάρια, τρομοκρατημένη ἀπὸ τὸ φρικτὸ δρόμο, δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸν Βουαρζέ :

— "Ἄς φύγομε, πατέρα μου, ἂς φύγομε!.. "Ἄς μὴ δώσουμε στοὺς ἐχθρούς μας τὴν χαρὰ νὰ μᾶς δοῖν νὰ πεθάνωμε ἀπὸ ἕναν τέτοιο φοβερὸ θάνατον.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μὴ λαχανιασμένη πορεία, οἱ ἡρώες μας ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ὅπου τὸ δάσος ἀραίωσε κάπως καὶ τὰ δένδρα γινόταν λιγώτερον πυκνά. Τότε ὁ μικρὸς ὄμιλος στάθηκε γιὰ νὰ προσανατολισθῇ.

Πίσω τους ἡ πυρκαϊὰ ἐξακολουθοῦσε καὶ πυκνὲς καὶ μαύρες στῆλες καπνοῦ ἠφρονόντουσαν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Βουαρζέ, ἀφοῦ ἀνέπνευσε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τὴν πρῶνὴν αἶρα, φώναξε ἔξω, φώναξε :

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ
(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γαβριήλ Φερρὺ)